

Tore Haaland
billedkunstner

(1918-2006)
oppvokst i Bergen, holdt til i Oslo

Tore Haaland rakk i løpet av sitt liv å være *mot* det meste. Det eneste han alltid var *for* var tvilen.

Foreldrene var forskere innen medisin. Barndommen var preget av bakteriefri strenghet. Forskerengenene brukte han i kunstnerskapet, strengheten gjorde at han alltid var i opposisjon - til samfunn og autoriteter. Carl Nesjar og Morten Krog var hans medsammensvorner.

Etter krigen gikk Norge feil vei for han. Fra å ha vært aktiv både i inn- og utland, tvang kapitalismen han tilbake til en sky tilværelse i kunstnerkollektivet på Bøler. Etter debuten i Unge Kunstneres Samfunn i 1944, hadde han ingen egen utstilling før i 1955.

I 1957–58 deltok han i utsmykningen av Regjeringsbygget, med sandblåst naturbetong. Selv om Haaland hadde sitt fotfeste i den nonfigurative kunsten var fargene og det transparente uttrykket det som opptok ham. Åpne og lukkede rom mellom elementene og menneskene. Vemodet rundt dette er særlig tydelig i hans sensuelle akvareller.

De siste åra var han opptatt av forurensning og kriger. I et av hans siste verk, Solbildet, diskuterer han verdens begredelighet. Nederste er jordoverflata med masse småelementer, som viser seg å være tanks og forurensning. Sola prøver å nedkjempe disse kreftene.

